

הרב שמואל די אוזידא. הרב היה מתלמידי האריז"ל, ואח"כ המשיך ללמוד אצל הרב חיים ויטאל זיע"א. לפני שמתחילים פרקי אבות, נוהגים להזכיר את המשנה במסכת סנהדרין: "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר ועמד כולם צדיקים..." שואל המדרש שמואל, וכי באמת כולם צדיקים? אין רשעים בעולם? כמובן, ידועה התשובה, כל אחד יש לו חלק, השאלה היא איזה חלק, כלומר שלכל אחד יש איזה משהו מסוים לעולם הבא, אבל כמובן שכל אחד לפי דרגתו. המדרש שמואל מביא תירוץ אחר לגמרי, וזה מוביל אותנו לסוגיה שלנו, ממש כאילו הוא אמר את הדברים האלה היום. אך לפני שנבאר את הדברים, נביא עוד הקדמה אחת קטנה, ואז נחבר את כל הדברים ביחד. לא נאריך בנושא, אבל לאורך כל הדורות, כל גדולי עולם דנו בשאלה לאיזה סיבה ברא הקב"ה את העולם. הרי ידוע, והרב אלישיב זצ"ל (סבו של הרב אלישיב שנפטר לא מזמן), בעל הספר "לשם שבו ואחלמה", בספרו "חלק הביאורים", מתאר מהלך של 10000 שנה של כל הקיום של היקום הזה, כמובן שהוא כולל את 6000 שנה כפי שידוע לנו מחז"ל, ... והוא מדגיש שכמו שבהתחלה, הקב"ה היה הוא ושמו אחד, מה שמכונה האין סוף ב"ה, כך גם באלף העשירי המצב יחזור לקדמותו, שבו הוא יהיה אחד ושמו אחד, כלומר כל הבריאה כולה מתבטלת ונשאר רק האין סוף ב"ה. אם כן, מה העניין של כל אלפי השנים האלו, בשביל מה כל הסבל? יש בזה תירוץ שונים. רבינו האריז"ל מביא שני תירוץ, ואין כאן המקום להאריך:

א. אין מלך בלא עם, הקב"ה ברא נבראים כדי שיהיה מי שיקרא לו מלך...

ב. הקב"ה הוא הטוב המוחלט, ומכוח הטוב להיטיב. לכן הוא ברא נבראים על מנת שיקבלו את ההטבה שלו. אלא שהוא הטוב המוחלט, לכן גם ההטבה שלו חייבת להיות מוחלטת. כלומר, שהאדם חייב לקבל את ההטבה בזכות ולא בתור מתנה, בחסד. וזה מה שהתכוונו חז"ל באמרם: "רצה הקב"ה לברוא את העולם במידת הדין (כלומר, בזכות, שהאדם יקבל משכורת רק עבור העבודה שהוא עושה). ראה שאין העולם מתקיים, שיתף עמו מידת הרחמים..."

כלומר, האדם חייב לזכות בהטבה, אחרת יש בזה הרגשה של בושה, למה נותנים לי? לא מגיע לי... האמת שהיום, הרבה אנשים יגידו לך שזה ממש לא מפריע להם, הם מוכנים לקבל את ההטבה גם אם לא מגיע להם. אלא שהקב"ה, שברא אותנו, מכיר אותנו, את הנשמה שלנו, הרבה יותר טוב מאיתנו, ולעתיד לבוא אנחנו כן נרגיש את הבושה הזאת. כמובן שהשאלה המתבקשת היא, איזה עבודה אנחנו כבר יכולים לעשות עבור הבורא, הרי הוא השלמות הכי מושלמת, שאי אפשר לכנות אפילו בשום צורה, לכן נקרא אין סוף, כי אי אפשר לתאר אותו. אם אנחנו

כל אחד שואל את עצמו מה קורה בעולם, מעולם לא היה מצב כזה, כל העולם כולו משותק. ברור שיד ההשגחה פועלת, ה' מדבר איתנו באופן גלוי. השאלה היא מה הוא בעצם אומר לנו. כמובן, יש הרבה פירושים וסביר להניח שלכל פירוש יש את המקום שלו במהלך העולמי. רציתי רק לציין כמה דברים מתוך חז"ל, שנראים תורמים להבנת העניין. ראשית כל, כל אחד מרגיש באוויר, שאנחנו נמצאים בתקופה מאוד מיוחדת, כולם מדברים על גילוי משיח בקרוב. בואו ונתבונן קצת ונראה על מה מדובר. כתוב במסכת סנהדרין "תפח רוחן של מחשבי קיצין". השאלה כמובן למה? הרי כל אחד רוצה לדעת מתי המשיח מגיע, כולם מצפים לו. כל הרעיון שנפתח כאן, בע"ה, בא בעצם להסביר את הסיבה לכך. אבל נתחיל בהתבוננות, למה באמת לאורך כל ההיסטוריה היהודית, עסקו בזה רבנים גדולים וגדולי הדור, לפעמים גם בצורה מאוד קיצונית. למשל, בעל ה"חסד לאברהם", רבי אברהם אזולאי (סבו של החיד"א), ציין תאריך לביאת המשיח, שהיה כמדומני לפני כ 10 שנים, והוא היה כל כך בטוח בעצמו שכתב שאם לא יבוא המשיח באותה השנה, שיישרפו את כל הספרים שלו, מדהים! כמובן שהתאריך עבר חלף לו, ולא שרפנו את הספרים שלו. כבר שמענו כל כך הרבה תאריכים, מה כל הרעיון הזה? וכמו שאומרת הגמרא (סנהדרין): "שלשה באין בהיסח הדעת, אלו הן משיח מציאה ועקרב". אבל אם כבר ניבאו לנו תאריך, איפה היסח הדעת? בכל אופן, אנחנו רואים שהרבה מגדולי ישראל עסקו בנושא. מה, כולם טעו? בוודאי שלא, אלא שמתרצים שאלו הם זמנים המסוגלים לגאולה, אבל לא שמדובר על תאריך סופי. כאן כבר התקדמנו בהרבה, נשאר לנו להבין למה זה קורה לנו? יש תאריך, והוא נדחה. עוד תאריך וגם הוא נדחה. ושוב, מדובר על גדולי ישראל.

כדי להבין את כל העניין, נעשה הקדמה. כל מי שמכיר את מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטייה שליט"א, שמע על שיעוריו הנפלאים ועל דרשותיו המדהימות. לפני כמה שנים, הרב נתן דרשה מאלפת בנושא גלגולים, במסגרת של פרשת לך לך, והביא את דברי האריז"ל על החיבור בין סוף הפסוק האחרון של פרשת נח, לבין תחילת פרשת לך לך: "וימת תרח בחרן, ויאמר יהו"ה אל אברם...", ראשי תיבות איוב. מכאן שאיוב היה גלגול של תרח. ידוע בחז"ל שלתרח, בסוף ימיו, היו הרהורי תשובה, אבל לא הספיק לתקן את מה שחטא, ובמיוחד שהחטיא את הרבים... לכן תרח בא בגלגול באיוב, על מנת להשלים את תיקונו. וכך מסביר האריז"ל את כל הסבל הנורא של איוב, שהיה על מנת לכפר על כל החטאים האלו כשהוא בעצמו היה תרח, בגלגול קודם. רבי מרדכי העריך בזה הרבה, עם פסוקים תומכים מתוך ספר איוב, ממש נופת צופים. וכאן נגיע לעניין, בתור הקדמה לנושא הגלגול, הביא רבי מרדכי את ה"מדרש שמואל", שחיבר

בכלל, לפעמים גם מתדרדר, נותנים לו מקסימום 3 פעמים את האפשרות לחזור בגלגול. אחרת, מכניסים אותו למכבסה הראשית למעלה, שזה סבל וייסורים שאי אפשר לתאר. למשל, יש שם תנורים בחום בלתי נתפסים, או בריכת צואה רותחת, ועוד כל מיני מראין בישין שעדיף לא לשמוע עליהם ובוודאי שלא להכיר אותם, אפילו מרחוק. האמת שגם לחזור בגלגול בעולם הזה, זה דבר לא פשוט בכלל, גם זה כרוך בהרבה ייסורים. אני מעריך שהרבה יסכימו איתי בדבר הזה.

לכן, אומר לנו המדרש שמואל, ודורש את הפסוק (תהילים קמ"ו, ג): "אל תבטחו בנדיבים בן אדם שאין לו תשובה."

(ד) תצא רוחו ישב לאדמתו ביום ההוא אבדו עשתנתיו". תדאג לתקן את הכל עכשיו, את כל מה שתוכל לתקן. "אל תסמכו בנדיבים", כלומר אל תסמוך על הנדיב, דהיינו על עצמך, כשתחזור בגלגול, אז תוכל לתקן מה שפגמת בגלגול קודם, שהמתגלגל ה"נדיב" יתקן אותך, שהרי לא תדע מה לתקן ויש סיכון/סיכוי גדול שלא תתקן את הדבר הזה בכלל. לכן, אל תצפה לגלגול הבא אלא תתקן מיד את כל מה שתוכל לתקן.

וצריך לדעת שעל פי רבי שמעון (בר יוחאי), עדיף כבר לעבור את המכבסה הראשית למעלה, מאשר לחזור בגלגול בעולם הזה. לא נראה לי שרשב"י התכוון להשוות את רמת הייסורים. אלא, מה שחוזר לכאן בגלגול, זה רק אותם החלקים של הנשמה שפגמו, החלקים המתוקנים נשארים למעלה. והבעיה העיקרית היא ששוב נושא הבחירה החופשית מחייבת להשכיח מהאדם את העבר הפלילי שלו, אחרת שוב, הוא יתקן את עצמו כנראה מפחד מהצואה הרותחת, אבל בוודאי שלא מתוך בחירה חופשית. וזה לא שווה כלום, כפי שהסברנו. לכן, אומר רשב"י, עדיף כבר לעבור את המכבסה הראשית, למרות הסבל הבלתי יתואר, כי לפחות שם אתה יודע שבוודאות אתה יוצא נקי. לעומת זאת, בגלגול, למרות שהסבל בעולם הזה הוא הרבה פחות מהמכבסה הראשית, אבל יתכן מאוד שתעשה כמה גלגולים בחינם, ולא תזכה לתקן את מה שפגמת, ואז הסבל כאן לא יועיל לך.

בכל אופן, זהו תירוץ של המדרש שמואל. כלומר, המשנה בסנהדרין דיברה על המצב לאחר כל הגלגולים ו/או המכבסה הראשית, ואז באמת כולם יהיו צדיקים. ולכן כל ישראל יש לו באמת חלק לעולם הבא. תירוץ נפלא עד מאוד.

וכאן, אנחנו בעצם מגיעים לנושא העיקרי שלנו, ונתחיל לחבר את הדברים. הזכרנו שכל מטרת העולם הזה היא שהאדם יעבוד על מנת לקבל את ההטבה בזכות ולא בחסד. והעבודה היחידה שיש לנו כאן זה להגיע לתודעה, ולהראות לקב"ה את האהבה והדבקות שלנו אליו. למרות שיש אנשים שירימו גבה, וזה מובן, כי אנחנו בעצם מדברים על מושגים שאין לנו שום אפשרות לתפוס אותם. הרי כל סיבת בריאת האדם היא על מנת להיטיב לו. ומה תהיה ההטבה לעתיד לבוא? "צדיקים יושבים, עטרותיהם בראשיהם, ונהנים מזיו השכינה". כלומר, זאת ההטבה הכי מושלמת שיש, ואין לנו שום הנאה כדוגמתה בעולם הזה. ההטבה הזאת היא לקבל אור מהקב"ה, ואין למעלה מזה! כמובן שדרגת ההטבה

צריכים לעשות עבודה כל שהיא עבורו, סימן שלפני כן ח"ו היה לו חסר את אותו הדבר. ולכן כל מה שהקב"ה מצפה מאיתנו זה שנראה לו את האהבה שלנו אליו, אבל שהאהבה הזאת תבוא מתוך בחירה שלנו. זהו כל ענין הבחירה החופשית. רוב העולם טועה וחושב שענין הבחירה החופשית הוא שמותר לי לעשות "מה שבראש שלי", וזה ממש לא נכון. והרי ידוע הפסוק: (דברים ל', י"ט) "העדתי בכם היום את השמים ואת הארץ החיים והמנות נתתי לפניך הברכה והקללה, ובהחלט בחיים למען תתקן אתה וזרעך". התורה צריכה לטרוח ולהסביר לנו שצריך לבחור בחיים? יש משהו שפוי שלא יבחר בחיים? אלא שזה מה שהתכוונה התורה, שנבחר בחיים הנצחיים, שלא נעשה דברים שמזיקים לנו לעולם הבא, הרוחני, למרות שכרגע התוצאה ממש לא ניכרת. וכמובן, שזה מתאפשר אך ורק באמצעות הבחירה של האדם. ולכן יש בחירה חופשית רק לאדם, כי רק לו יש את התפקיד הזה, היינו המטרה להגיע לבחירה הזאת. הבעיה העיקרית ברעיון הזה, כדי שתהיה לאדם ממש בחירה חופשית, ולא מושפעת משום דבר, הקב"ה חייב להסתיר את עצמו בעולם (מלשון העלם), אחרת אין בחירה. למשל, אני לא מכיר אדם שפוי שמרצונו הטוב יכניס אצבע לשקע חשמל, שהרי הוא יודע שבמקרה הטוב זה מדגדג, ולפעמים גם עושה נזקים. אם כן, ברור שבדבר הזה ספציפית, כבר לא שייך בחירה חופשית שהרי הסיבה שאני לא מכניס אצבע לשקע היא לא מתוך בחירה אלא מתוך "פחד" להישרף. לכן, המשחק חייב להיות מכור מראש, על מנת לתת מקום לבחירה החופשית. ויש המון רעיונות בחז"ל שבעצם רומזים לדבר הזה. למשל, האדם נולד כולו עם יצר הרע, כדי שרק בגיל 13 הוא יקבל את היצר הטוב במצב שיצא"ר כבר "השתלט" עליו. ואז יש לו עבודה להלחם נגדו, ובזה לבחור להידבק בקב"ה. מכאן שהצדיקים, בדרגה שלהם, כבר רואים את הקב"ה בחוש (רוחני כמובן), ובזה הם בעצם כבר ביטלו לעצמם את הבחירה החופשית.

לאחר ההקדמות הארוכות האלו, אבל הכי משמעותיות בכל חיי העולם הזה, עכשיו נוכל להתחיל לסגור קצוות. וצריך לדעת שכל משפט שנכתב כאן בעצם מכסה שנות לימוד והמון דברים בחז"ל שדנו בפרטי פרטים בנושאים אלו.

ונחזור למדרש שמואל. השאלה היתה, וכי כולם צדיקים? אין רשעים בעולם? מתרץ המדרש שמואל, נכון מאוד. אלא שזה מתאפשר בזכות הגלגול. כמובן שלא נוכל לדון בנושא הגלגול במסגרת הזאת, אבל באופן כללי, צריך לדעת שכאשר האדם לא זכה להגיע למצב של הכרת הקב"ה ודביקות בו (ע"י אהבתו אליו יתברך, מתוך בחירה. זהו עיקר התיקון של האדם), ולפעמים גם קלקל דברים בשהותו בעולם הזה. לפעמים נותנים אפשרות לאותו אדם לחזור בסיבוב נוסף (הנקרא גלגול), וחוזר לטיטולים וכו', על מנת לתת לו הזדמנות נוספת להשלים את התיקון שלו. וכמובן שהאדם חייב להתנקות מכל העבירות שצבר בעולם הזה. אם הוא זוכה, מחזירים אותו בגלגול כדי להמשיך להתקדם בניקיון (תיקון) שלו. דרך אגב, כתוב שאם האדם לא מתקדם

נקבעת על פי התעלות האדם בעולם הזה. כלומר, ככל שהאדם מראה לקב"ה את גודל אהבתו ודביקותו אליו. וכל זה בזכות הבחירה החופשית ובלי שום אילוץ, כך האדם הזה יזכה לקבל אור מהקב"ה (לעתיד לבוא) בדרגה יותר גבוהה. ונראה שכל הסבל הנורא שיש בעולם הזה, משתלם על מנת להגיע לדרגה גבוהה של הדבקות, כי השכר בלתי ישוער ובלתי יתואר.

זה בעצם תקציר של כל מהות העולם הזה בכללותו. כל שאר הדברים שאנחנו נתקלים בהם בעולם הזה, הם בעצם רק חלק מהתפאורה, במטרה להגיע לנושא העיקרי שהוא העבודה הזאת! כמובן שהיהדות דורשת מכל יהודי לעבוד על המודעות הזאת, כי בלי זה, אין שום טעם לעולם הזה. כמאמר הכל כך מוכר של פרקי אבות, אבל נראה שכמעט בלתי אפשרי להפנים אותו (אבות ד', ט"ז): "העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא. התקן עצמו בפרוזדור, כדי שתפנים לפרקלין". מי לא מכיר את המשנה הזאת! עכשיו נוכל גם להבין את עומק המשנה הזאת. והלוואי שננהל את החיים שלנו עפ"י זה. הבעיה העיקרית היא מה שנקרא בלשון חכמי אומות העולם "תסמונת שטוקהולם", שהאדם נמצא "בשב"י" (בעולם הזה), ומפתח רגשות לשובים (או למקום עצמו). כלומר, כל המטרה שלנו, כפי שהסברנו, היא אך ורק להכין לנו מקום חם לעולם הבא (כמאמר המשנה באבות), אבל יצר הרע מצליח כל כך בקלות למקד אותנו בחיי העולם הזה, להנות מכל רגע ולרצות להישאר "בשב"י" לעולמי עד, כאילו שזה כל הסיפור! לצערנו, כמה ההצלחה שלו בזה היא ענקית. הרי האדם צריך לשאוף להכין לעצמו מקום טוב ובהקדם לעבור לאותו המקום שהכין לעצמו, אין שום סיבה להישאר בפרוזדור. וגם אם האדם מחפש את ההנאות, הרי שהנאה אחת הכי קטנה למעלה, שווה פי אינסוף יותר מכל ההנאות כולן של כל העולם כולו ביחד. אז למה להישאר כאן? ברור שאני לא מחדש כלום לאף אחד, אלא שיצר הרע דואג מצוין להשכיח מאיתנו את הדבר הזה, ובמיזמנות רבה דוחף אותנו להתמקד רק בטפל ולהזניח את העיקר. ברור שהקב"ה נתן לנו את העולם הזה כדי להנות ממנו, אין בזה שום ספק, אבל צריך לראות את הדברים בפרופורציות הנכונות, וכאן טמזן כל הקושי.

סוף סוף, איך כל זה קשור לקורונה? כאן אנחנו מגיעים לנקודה. כמו שהדגיש המדרש שמואל (שמואל ב' פרק י"ד, י"ד) "לְבַלְתִּי יָדַח מִמֶּנּוּ נִדְחָה". מטרת כל העולם הזה היא לתקן ולהכין את עצמנו למקום הכי טוב שרק אפשר, בעולם הבא. אלא שאומר הקב"ה, לבלתי ידח ממנו נידח. כלומר, הקב"ה רוצה ודואג שכל יהודי יוכל להגיע למקום ראוי בעולם הבא. אבל מה לעשות שאנחנו רדומים ולא מוכנים לעבוד? כנראה שלא למדנו את המדרש שמואל הזה, ומשאירים את התיקון לגלגול הבא. עד עכשיו, הקב"ה האריך אף ו"זרם" איתנו. עד כאן, הכל נראה ברור, ואין באמת סיבה לא התקדם לכיוון הזה. אלא שיצר הרע מפחד על המשכורת שלו, ולכן הוא דואג להרדים אותנו. זה מה שמחייב את הקב"ה לעורר אותנו. כידוע, כאן בא השופר של הימים הנוראים (עמוס ג' ו'): "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יתירדו". מטרת השופר היא לעורר

אותנו להתחיל לעבוד. אלא שבמשך הדורות כבר התרגלנו אליו וממשיכים לישון, השופר כבר לא מפחיד אף אחד. אך עדיין "לבלתי ידח ממנו נידח", לכן כבר אמרו חז"ל (סנהדרין): "אמר ליה רבי יהושע אם אין עושין תשובה אין נגאלין. אלא הקדוש ברוך הוא מעמיד להן מלך שגזרותיו קשות כהמן, וישראל עושין תשובה ומחזירין למוטב". וככה נוכל לראות לאורך כל ההיסטוריה, שהקב"ה מביא גזרות על מנת להחזיר אותנו בתשובה, שזה כל הנושא. וזאת הסיבה שבכל פעם ביאת המשיח נדחתה. הרבנים צדקו, כבר הרבה פעמים הגיע הזמן שהמשיח יתגלה, הם באמת לא טעו! אלא שהקב"ה עושה איתנו חסד עצום ודוחה את זמן ביאת המשיח, על מנת לאפשר לעוד יהודים לתקן את עצמם! זאת הסיבה האמיתית. ולכן, מי שידוע, הצדיקים האמיתיים לא מתפללים לביאה מהרה של המשיח, אלא להיפך, הם מבקשים שהמשיח יתעכב עוד זמן מה, כדי לאפשר לעוד יהודים להגיע לתיקונם לפני ביאת המשיח, כי כשהמשיח מגיע, מלכות הקב"ה כבר מתגלית בעולם ואז הבחירה החופשית מתבטלת, ולא נוכל לעשות כלום יותר! לכן הצדיקים מתפללים שהמשיח יתעכב עוד ועוד. ובעצם, הם לא טעו בחשבון, אולי הם רצו להזהיר אותנו שיתכן שהמשיח יגיע בזמן הזה ואנחנו לא מתוקנים עדיין! אלא שעכשיו הסיפור השתנה לגמרי.

הקב"ה קבע שכל אורך העולם הזה, כפי שהוא, נמשך 6000 שנה, והנה אנחנו כבר מגיעים לסוף התקופה הזאת, נשאר 220 שנה ויש עוד כמה שלבים לאחר ביאת המשיח, לפני סיום ה 6000 שנה. יתכן מאוד שבקרוב כבר לא תהיה הזדמנות לחזור בגלגול, הזמן נגמר!

בזמן הזה, שהמשיח כבר חייב להגיע, אי אפשר לדחות אותו יותר. אבל מצד שני "לא ידח ממנו נידח" והקב"ה, מרוב חסדיו, רוצה שעוד יהודים יזכו. לכן השופר חייב להיות תמיד יותר ויותר מבהיל. בלשונו "קורונה"! הקורונה הוא השופר האחרון של הדור שלנו, כי המשיח כבר חייב להגיע, נגמר הזמן, אבל אנחנו עדיין ישנים... וכמה מתאים שמו להיות קורונה (כתר), למרות שהוא בכלל אינו נראה כך, אלא שגם בזה הקב"ה מעביר לנו מסר עצום. כמו שקודם משלימים את הבנין ורק בסוף מביאים את הכתר. כלומר, קודם יש מלך ואח"כ מביאים לו את הכתר, כך הקורונה באה להורות שאנחנו בשלבי השלמת בנין העולם! ובוה נוכל גם להבין את מאמר חז"ל (סנהדרין): "ייתי ולא איחמיניה". כלומר, שיבוא (המשיח), אבל אינני רוצה להיות נוכח בזמן הזה, מרוב הייסורים שיהיו בתקופה ההיא (עכשיו).

וכמובן שחלק מהתרדמה שלנו בגלל הלחץ בחיי היומיום והשיגרה שלנו. אנחנו כל כך עסוקים "בתפאורה" שאין לנו פנאי לעסוק בעיקר. אומר לנו הקב"ה, אין בעיה, נשתק את כל העולם, כבר לא תוכלו להיות עסוקים בכלום, ואז יהיה לכם פנאי לעסוק בעיקר, בקיצור "קורונה". ומי שמתבונן יראה את יד ה' בכל הגזרות האלו. אסור לומר דברים לא טובים על עם ישראל, אבל המטרה היא שוב לפקוח לנו את העניים. אז למה הקב"ה סגר לנו את בתי הכנסת? כל מה שהקב"ה עושה איתנו

המוחלט ורוצה רק את טובתנו. איזה מין עולם זה? איפה הכרת הטוב שלנו?

לסיכום, הסיבה העיקרית לכתיבת דברים אלו היא, הרי ידוע שכל אחד מאיתנו מורכב מגוף ונשמה. וברור שהעיקר הוא הנשמה. כמובן שאין קיום לעולם הזה בלי גוף, שרק בו מתאפשרת הבחירה החופשית, וכל מה שדברנו לעיל. לכן, מן הראוי שהאדם ידאג לשני המרכיבים האלו כאחד, ובפרופורציות הנכונות. ברור שצריך לדאוג לגוף, אבל גם לנשמה. וכפי שאסתר המלכה טענה למרדכי, מעניין שזה היה בדיוק בזמן הזה, האם זה במקרה??? כשאסתר צוותה על מרדכי שכל עם ישראל יצומו 3 ימים, הרי חז"ל מגלים לנו שהצום היה בליל הסדר. לכן מרדכי אומר לאסתר, הרי יש מצווה מן התורה לאכול מצה בליל פסח, איך נצום? ואז אסתר עונה את התשובה המוחצת, ואכן צמו, "אם אין ישראל, פסח למה לי?!" כלומר, אסתר הדגישה שבלי עם ישראל אין מה לקיים מצוות וכל העולם הזה מיותר. אבל מצד שני, באותה המידה, אם אין פסח, ישראל למה לי? כלומר מטרת עם ישראל (היהודים) וכל העולם כולו, לפי ההבנה שלנו כאן, שייך רק לצורך קיום המצוות והתיקון של כל אחד ואחד. לכן חייבים לקחת את שני הדברים בחשבון.

זאת הסיבה שהעליתי את הדברים האלו על הכתב. אכן, ברור שמדובר כאן על מצב מובהק של פיקוח נפש, ללא ספק. לכן חייבים להישמע להוראות משרד הבריאות ולקיים את דבריהם. אלא שמה שחסר לנו, ולא שמעתי כמעט אף אחד שמדגיש את החלק השני, שזה בעצם העיקר, שכל המהלך הזה בה עלינו ועל כל העולם כולו, לא רק כדי שניציל את גופינו ונתפטר מהמגפה העולמית הזאת, אלא בעיקר כדי שנתעורר ונבין שהזמן נגמר. ומי שלא עולה על הרכבת עכשיו, עלול להתחרט ולבכות על כך במשך כל חיי הנצח. כלומר, הדאגה הגופנית, היא ממש קריטית, אבל מי שמסתפק בזה ולא מגיע למסקנה הנדרשת בנושא התיקון של עצמו, בעצם מפספס את כל החיים שלו, כי כל הבלגן הזה הגיע עלינו רק על מנת לעורר אותנו לכך ולא בשביל להטיל עלינו איזה אתגר רפואי. כלומר, אם בע"ה נצליח להתגבר על המגפה הנוראה הזאת לפני שכל אחד מאיתנו ישלים את התיקון שלו, ובעיקר לחזור בתשובה שלימה מאהבה, פשוט נחזור לתרדמת שלנו וכל המהלך הזה היה לריק! הקב"ה מצפה מאיתנו להגיע לפחות לתובנה הזאת.

וה' ברחמיו יעורר אותנו, כל אחד לתיקון שלו, ונזכה להשלים את התיקון הזה מהרה, עוד טרם ביאת המשיח, כדי שיוכל לבוא ברחמים, אמן כיה"ר.

הוא במטרה לעורר אותנו, כי אנחנו לא מתעוררים לבד. אולי, אולי הקב"ה רוצה להראות לנו שיש פגם בתפילות שלנו? מיישהו מכיר בית כנסת אחד שאין בו דיבורים? והרי כולם יודעים עד כמה הדבר חמור, ודי בזה. וכן הלאה, אולי יש איזה פגם בלימוד שלנו? אולי הוא לא מספיק לשם שמים? אולי אין מספיק מסירות נפש על התורה? הכלל הוא שכל מה שהקב"ה מביא עלינו אינו להקניט אותנו, שהרי כתוב (עבודה זרה) "שאיך הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו", אלא הכל אך ורק כדי לעורר אותנו למשימה שלנו. אולי זה גם מסביר למה בארץ הקודש דרגת התמותה הרבה פחותה מיתר העולם, ב"ה, כי הקב"ה לא "מחפש" אותנו, אלא הוא רק מנסה להעביר לנו מסר, שוב בלי לפגום בבחירה החופשית.

עוד דבר אחרון לפני סיום, צריך להתבונן ולהעריך כמה הקב"ה אוהב אותנו ומתנהג איתנו ברחמים גמורים. ונביא לזה משל ששמעתי מפי מו"ר רבי מרדכי עטייה שליט"א, שהביא בשם הרב מרדכי אליהו זצ"ל, שכידוע היו בקשר מאוד הדוק. ברחוב סואן, בזמן שעדיין היו אנשים ברחובות, פתאום מיישהו מתעלף באמצע רחוב. אחד העוברי אורח היה רופא בקיא, הוא בוחן את האדם הזה, מזהה את הבעיה ומטפל בו, כנדרש. האדם הזה, המוטל ארצה, מתעורר, פותח את העיניים ומיד נותן סתירה לרופא שהציל אותו, לתדהמת כל הנוכחים. לאחר זמן קצר, אותו אדם שוב מתעלף, והסיפור חוזר על עצמו. הרופא שוב מטפל בו, והוא שוב פותח את העיניים ושוב סותר למי שהציל אותו. לא משנה כמה פעמים הדבר הזה חוזר על עצמו. ברור שבאיזשהו שלב, הרופא יעזוב אותו לנפשו. איזה הכרת הטוב? הרופא מציל אותו כבר כמה וכמה פעמים והוא נותן לו סתירה!?

כמובן שכולם מבינים ומצדיקים את הרופא. אבל, אם נתבונן, הרי אנחנו בדיוק באותו המצב, כמו החולה הזה. הרי שכל בר דעת יודע שאין שום אפשרות לאדם להפעיל פעימת לב אחת, נשימה אחת וכו' בלי שהקב"ה נותן לו אותה. שמעתי פעם סיפור מעניין, היה כנס גדול של רפאים ברמה עולמית. מיישהו ניגש אל אחד הרופאים הבכירים ושואל אותו, תסביר לי בבקשה איך האדם מת באופן פתאומי? איך הלב שלו פתאום מפסיק לעבוד? איך זה קורה? שואל הרופא בחזרה, עד שאבין איך האדם מת, תסביר לי קודם איך האדם חי! איך הלב פועם, מעצמו? אלא ברור שזה הכל בחסדי השם. אז הקב"ה נותן לנו חיים בכל רגע ורגע ואנחנו משתמשים בחיים האלה כדי לפעול נגדו! הרי הוא נתן לנו את ההוראות ולא תמיד אנחנו מקפידים לקיימן, בלשון עדינה. יש לך סתירת לחי גדולה מזו? אנחנו משתמשים בחיים ובכוח שהקב"ה נותן לנו בכל רגע ורגע ופועלים נגדו! ברור שאם היינו במקום הקב"ה, באיזשהו שלב, חברת החשמל מנתקת את הזרם, שיחפש את החברים שלו. לא כן הקב"ה, ברוב חסדיו ורחמיו הוא מאריך אף בסבלנות בלתי נתפסת, עם כל אחד ואחד מאיתנו במשך 6000 שנה ומחכה שנבחר בו, שהוא הטוב